

Dagningen

En budbärare om Kristi närvaro

Dagningen-tidningen

Februari 2026

Innehåll

FEATUREARTIKEL.....	2
STENEN SOM FORTFARANDE ÄR FÖRKASTAD	2
BIBELSTUDIER.....	14
UPPBYGGANDE AV KRISTI KROPP	14
KRISTEN DOP	17
SABBATSDAGEN	20
LEVA GENERÖST	23
KRISTET LIV OCH LÄRA	26
ETT NYTT FÖRBUND	26

Följ med i din bibel!

Stenen som fortfarande är förkastad

***”Stenen som byggarna förkastade
har nu blivit hörnstenen.”***

Matteus 21:42

Vi närmar oss den tid på året då den kristna världen börjar rikta sin uppmärksamhet mot de allvarliga händelser som inträffade i Judeen för nästan två tusen år sedan och som kulminerade i arresteringen, rättegången och korsfästelsen av Jesus, Guds Son, som kom till världen för att vara Messias och den utlovade kungen.

Kommentatorer säger att det aldrig har funnits en period i mänsklighetens historia som de senaste decennierna, då så många enastående händelser har inträffat som har förändrat hela mänsklighetens historia. Detta stämmer dock inte när man jämför med Jesu födelse, verksamhet, död och uppståndelse. Dessa händelser, även om de huvudsakligen är förknippade med en enda person, har redan skakat om världen och är ämnade att förändra mänsklighetens utveckling och framtidsutsikter i ännu större utsträckning i framtiden än de har gjort i det förflutna.

Jesus förkastad

Det står skrivet om Jesus att han ”kom till sitt eget folk, men de förkastade honom” (Joh 1:11). Detta var den direkta orsaken till den förföljelse som ledde till hans grymma och tidiga död. ”Hans eget folk” var nationen Israel. Många av nationens vanliga människor glädde sig åt hans budskap och några dagar före hans korsfästelse hyllade de honom entusiastiskt som kung (Joh 12:12-15). Men så var det inte med de religiösa ledarna. De hatade Mästaren av avund och lyckades till slut få honom arresterad och korsfäst. Joh 15:25

Jesus var fullt medveten om att de skriftlärdar och fariséerna hatade honom. Vid ett tillfälle nära slutet av hans verksamhet berättade han en liknelse för dem som passade så väl in i omständigheterna att även de förstod innebörden av den. Ändå ökade deras vrede, och de blev mer beslutsamma än någonsin att döda honom. Liknelsen handlade om en husbonde som planterade en vingård och sedan lämnade den i vård hos vinodlare medan han reste till ett fjärran land. När det var dags att skörda frukten sände husbonden sina tjänare till vingården, men de vinodlare som han hade lämnat ansvariga dödade några av dem och misshandlade de andra. Till slut sände husbonden sin egen son, i tron att vinodlarna skulle respektera honom, men så blev inte fallet. De dödade även honom. Matteus 21:33-46

Husbonden i denna liknelse var Jehova, och vingården var det judiska folket. Vinodlarna var folkets religiösa ledare, och de tjänare som först

sändes för att företräda husbonden var profeterna. Det står skrivet att de religiösa ledarna dödade profeterna och stenad a dem som var sända av Gud (Matteus 23:37). Nu planerade de att döda den Son som den himmelske Fadern hade sänt.

Efter att ha berättat denna liknelse, vars tillämpning var så uppenbar, citerade Jesus profetian om stenen som byggarna förkastade: "Har ni aldrig läst i Skrifterna: Den sten som byggarna förkastade har nu blivit hörnstenen. Detta är Herrens verk, och det är underbart att se. Jag säger er: Guds rike kommer att tas ifrån er och ges till ett folk som bär rätt frukt. Den som snubblar på den stenen kommer att krossas, och den kommer att krossa alla som den faller på." Matteus 21:42-44; Psalm 118:22,23

Jesus själv var den sten som byggarna – Israels religiösa ledare – förkastade. Profeten Jesaja förutsade en av orsakerna och sade: "Han hade inget vackert eller majestätiskt utseende, inget som lockade oss till honom." (Jesaja 53:2). I själva verket var Jesus förstås fullkomlig, "helig, oskyldig, ren, skild från syndare." (Hebreerbrevet 7:26). Han var vänlig och medkännande och gick omkring och gjorde gott. Han helade de sjuka och uppväckte de döda. Han uppmuntrade de modfälliga och visade barmhärtighet mot syndare. Han fördömde fariséen som tackade Gud för att han inte var som publiken och berömde publiken för att han erkände sin egen synd och ödmjukt bad Gud om förlåtelse. Apostlagärningarna 10:38; Matteus 11:5; Lukas 18:9-14

Detta var dock inte de egenskaper som de skriftlärd och fariséerna sökte hos den som de skulle acceptera som sin Messias och kung. De ville ha en Messias som inte skulle avslöja deras onda handlingar, som Jesus gjorde. De önskade sig en som de kunde kontrollera, en slags marionettkung, väl kvalificerad som general för att leda och befalla en erövrande armé, men som nöjde sig med att låta dem styra och utnyttja folket som de ville. Så ur deras synvinkel hade Jesus ingen skönhet som de kunde önska sig.

För de skriftlärd och fariséerna motsvarade Jesus inte deras önskemål om den utlovade Messias. Illustrationen med stenen som blev hörnstenen antyder byggandet av en struktur. Hörnstenen var utgångspunkten för grunden, och resten av grunden anpassades och jämnades till denna sten. Jesus var inte bara hörnstenen i det andliga templet, utan han var också "hörnstenens huvud corner", det vill säga han var den översta stenen som höll samman hela byggnaden. Byggarna förstod inte vilken sorts byggnad Gud höll på att uppföra och förkastade därför Jesus. De kunde inte hitta någon plats för honom i sina egna planer, och de vägrade att lyssna på Guds plan.

Upphöjd av Gud

Alla tragiska händelser i Jesu liv berodde på att byggarna förkastade honom. Men hans upphöjelse till himmelsk härlighet efter hans lidande och död var en uppfyllelse av profetian om att den förkastade stenen skulle bli hörnstenen. Han skulle inte vara

överhuvud för det gamla judiska huset, som de skriftlärdade och fariséerna så eländigt hade förvrängt och förvridit med sina själviska byggmetoder, utan för ett nytt hus, ett andligt hus. Eftersom detta var sant, var det både lämpligt och nödvändigt att hörnstenen först tillhandahölls för det nya huset, så att hela strukturen kunde anpassas till Guds plan och syfte.

Om den trogne och uppståndne Jesus säger aposteln Petrus följande: "När ni kommer till honom, den levande stenen – förkastad av människor men utvald av Gud och dyrbar för honom – byggs också ni, liksom levande stenar, upp till ett andligt hus för att vara ett heligt prästerskap som offerar andliga offer som är välbehagliga för Gud genom Jesus Kristus. För i Skriften står det: Se, jag lägger en sten i Sion, en utvald och dyrbar hörnsten, och den som litar på honom ska aldrig bli till skam. För er som tror är denna sten dyrbar. Men för dem som inte tror har den sten som byggarna förkastade blivit hörnstenen, en sten som får människor att snubbla och en klippa som får dem att falla. De snubblar därför att de inte lyder budskapet – vilket också var deras öde. Men ni är ett utvalt folk, ett kungligt prästerskap, ett heligt folk, Guds särskilda egendom, för att ni ska förkunna hans storverk, han som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus. En gång var ni inte ett folk, men nu är ni Guds folk; en gång hade ni inte fått nåd, men nu har ni fått nåd. 1 Petrus 2:4-10

Den nya nationen

När Jesus lät de skriftlärdade och fariséerna veta att den sten de förkastade skulle bli hörnstenen, tillade han: "Jag säger er: Guds rike kommer att tas ifrån er och ges till ett folk som bär rätt frukt." (Matteus 21:43). I den lektion vi har citerat från Petrus, där han hänvisar till stenen och den nya byggnaden som började uppföras med Jesus som hörnstenen, berättar han också om det folk som Jesus sa att riket skulle ges till. Han sa: "Ni [kyrkan] är ... ett heligt folk." 1 Petrus 2:9

Israels nation kunde ha varit Guds kungliga nation eller rike. I 2 Mosebok 19:5-6 läser vi om Guds löfte till Israel om de skulle lyda hans lagar. "Om ni nu lyder mig och håller mitt förbund, skall ni vara min egen speciella skatt bland alla folk på jorden, ty hela jorden tillhör mig. Och ni skall vara mitt kungarike av präster, mitt heliga folk. Detta är det budskap som du skall ge Israels folk." Löftena gavs ursprungligen till detta folk. Men eftersom de förkastade profeterna och till slut dödade Guds Son, togs riket ifrån dem, och med Jesus som hörnsten började Gud skapa ett nytt folk. Det finns många löften, särskilt i Nya testamentet, som hänvisar till dem som blir en del av detta nya andliga folk. "Om vi lider, ska vi också regera med honom" är ett av dem. 2 Timoteus 2:12

Guds verk sedan pingstdagen har varit att kalla och välja ut dem som ska regera med en -Kristus i det tusenåriga riket. (Uppenbarelseboken 20:6). Det ska vara ett verkligt rike, även om detta faktum länge har förlorats ur sikte i stora delar av den kristna världen,

men apostlarna och den tidiga kyrkan förstod det. De trodde faktiskt att Messias härliga rike var nära. De visste att Jesus skulle återvända för att upprätta det riket på jorden och göra slut på jordens långa natt av gråt och död. Paulus skrev: "Natten är nästan över, dagen är nästan här." Romarbrevet 13:11,12

Detta kommer att vara den dag som blir resultatet av Kristi regering, som har upphöjts till hörnstenen i det messianska riket. Detta är verkligen den dag som den himmelske Fadern kommer att åstadkomma. Det är hans verk, och "det är underbart i våra ögon". (Matteus 21:42). Rikets dag av välsignelse kommer inte att vara en mänskligt tänkt utopi, utan en dag av ljus och glädje som kommer att bli resultatet av uppgången av "rättfärdighetens sol", som kommer att stiga upp "med läkedom under sina vingar". Malaki 4:2

Den förlorade visionen

Det dröjde inte länge efter att apostlarna somnat in i döden förrän visionen om hoppet om riket började blekna. Två felaktiga synsätt utvecklades gradvis och tog dess plats i de kristnas hjärtan. Den första var att Guds rike skulle upprättas genom att kyrkan förenade sig med de världsliga makterna. Den bekännande kristna världen vet nu hur miserabelt det har misslyckats. Senare utvecklades den felaktiga teorin att det rike som omnämns i Bibeln endast är ett rättfärdigt inflytande som utövas i en om de troendes hjärtan och liv. Man hävdar att när hela världen har omvänt sig till ett rättfärdigt liv, kommer riket att ha kommit fullt ut.

Stora och omfattande missioneringsinsatser för att omvända världen har gjorts, särskilt under det senaste halvsekle, i hopp om att förverkliga löftet om Guds rike. Nu börjar man långsamt inse att denna synvinkel är lika nedslående som teorin om kyrkan och staten. På grund av detta medger många nu att de inte riktigt vet vad kristendomen innebär, eller om den har lyckats eller misslyckats. Detta framgår tydligt av följande, som skrevs för flera decennier sedan av den avlidne Dr. Charles W. Ranson, generalsekreterare för International Missionary Council, och publicerades i tidskriften Christian Century.

”Det blir alltmer uppenbart att vi inte kommer att finna svar på några av de mest förbryllande frågorna om dagens missionsverksamhet förrän vi uppnår en ny klarhet om den kristna betydelsen av historien. Vad förväntar vi oss ska hända till följd av kyrkans missionärsprédikningar? Vad är meningen med det kristna hoppet – inom historien och bortom historien? Och hur förhåller sig detta hopp till vår missionärsuppgift? I viss mening härrör den samtida missionskrisen från en insikt om att vi inte riktigt vet svaren på dessa frågor, eller åtminstone att de svar vi traditionellt ger är helt otillräckliga.”

Att tolka detta förnyade intresse för eskatologi [mänsklighetens öde] enbart som en form av flykt från praktiska problem som har blivit för svåra att lösa är att helt missförstå det. Dessa frågor är snarare resultatet av en ny realism som erkänner historiens katastrofala natur och söker ett svar på den i ljuset av den kristna uppenbarelsens och det

kristna hoppets fullhet. De är ett försök att underkasta hela det historiska kristna missionsarbetet Guds ords dom.”

”Det är verkligen här som Guds nuvarande dom över oss kommer till uttryck. Det kan mycket väl vara så att det som vår Herre Gud mest kräver av oss just nu är en ångerfull omprövning av de saker där vi har misslyckats med att helt enkelt lyda – de insikter vi har ignorerat, de övertygelser vi inte har haft styrkan eller modet att tillämpa. Detta kommer utan tvekan att bli en svår väg. Men det kan mycket väl vara den väg som leder till uppståndelse och förnyelse, inte bara för missionsrörelsen utan för hela kyrkan.”

”Det är därför min djupaste övertygelse att det Gud kräver av oss inte är någon fantastisk missionsstrategi, inte någon pretentiös central planering, utan en ödmjuk återgång till Guds ord där vi åter möter vår domare och vår frälsare och på nytt tar emot vårt uppdrag och våra marschorder.”

Här är ett uppriktigt erkännande av frustration. Det är ett ödmjukt erkännande av bristen på kunskap om Guds syften och om vilket arbete som ska utföras genom kyrkan. Detta kom inte från någon obskyr lekman, utan från en teologie doktor, utexaminerad från Oxford University, generalsekreterare för International Missionary Council och en flitigt läst författare av böcker och artiklar om kristet missionsarbete. Inför det hårda faktum att kyrkans missionsarbete misslyckades, rekommenderade han uppriktigt att alla skulle återvända till Guds ord för att ta reda på vad han verkligen vill att de ska

göra. Om dr Ransons iakttagelser var sanna för flera decennier sedan, hur mycket mer beskriver de då idag kyrkans behov av att återvända till Guds ord – Bibeln.

Jesus sa till fariséerna att de hade gjort Guds ord ogiltigt genom sina egna traditioner – människors traditioner (Markus 7:6-9). Nu har historien upprepats. Traditioner och idéer från den fallna mänskligheten, snarare än Guds ord, styr i allt högre grad kyrkans system och dess lära.

Under århundradenas lopp har olika människotraditioner i allt högre grad försökt göra Guds ord ogiltigt. Kyrkans och statens tradition gjorde verkligen detta, och även om den idén nu i allmänhet ses med ogillande, har den lämnat sina spår i det religiösa tänkandet. Idag uppmanar framstående religiösa ledare i många länder att påverka den civila regeringen att anta lagar som man tror kommer att stödja deras respektive idéer.

En av de mest vilseledande traditionerna är idén att Guds utlovade rike är något som måste upprättas genom mänskliga ansträngningar. Medvetet eller omedvetet avvisar detta felaktiga begrepp Jesus som hörnstenen, precis som fariséerna avvisade honom. De ville ha sitt eget rike. Dagens religiösa ledare har förlorat synen på Guds plan att upprätta ett rike. De har liten eller ingen tro på idén att gudomlig makt kommer att utövas för att ta över herraväldet över jorden. De prisar Jesus som människa men ägnar liten uppmärksamhet åt Guds ords lära att han ska vara jordens kung och regera

med "makt över alla nationer". Uppenbarelseboken 2:26,27; Psalm 2:6-10; 1 Korintherbrevet 15:22-25

Jesus, hörnstenen

Dom kom över Israels nation, och dom kommer över världen i Guds tid och på hans sätt. Hela kristenheten kommer att sörja på grund av sitt misslyckande att uppnå mänskligt tänkta mål. När deras hus rasar samman kommer Jesus, den utlovade kungen av jorden, hörnstenen i det nya andliga hus som han har varit i färd med att bygga, snart att inleda sitt rättfärdiga styre. Det är verkligen Guds verk och det är underbart i våra ögon. Mästarens trogna följare, när de ser tecknen på det annalkande riket, kan verkligen säga: "Detta är den dag som Herren har gjort; vi ska glädja oss och vara glada på den." Psalm 118:24

Låt oss glädjas, inte för att kyrkorna misslyckas, utan för att vi vet att Gud har en bättre plan för världens omvändelse. Hans plan kommer att bli en strålande framgång och resultera i den utlovade välsignelsen för alla jordens nationer. (1 Mos us 22:18; Apostlagärningarna 3:25). Låt oss glädjas i vetskapen och övertygelsen om att den dag som Herren har lovat kommer att bli en dag av ökande ljus och glädje. Den kommer att sluta i en härlighet för honom som kommer att fylla jorden som vattnet täcker havet – inte på grund av mänskliga ansträngningar, utan för att det kommer att vara hans verk. Habackuk 2:14

Detta är verkligen underbart i ögonen på alla som gläder sig över vår frälsnings Gud och ödmjukt accepterar Kristus, hörnstenen , som sin förebild, frälsare och kung.

Uppbyggande av Kristi kropp

Nyckelverser: "Och han gav några till apostlar, några till profeter, några till evangelister, några till herdar och lärare, för att de heliga skulle fullkomnas, för att de skulle utföra sitt tjänstearbete, för att Kristi kropp skulle byggas upp."

Efesierbrevet 4:11,12

**Utvalda bibelverser:
Efesierbrevet 4:11-16**

I början av detta kapitel uppmanar Paulus de troende att "leva ett liv som är värdigt den kallelse ni har fått" (Efesierbrevet 4:1). Detta syftar på ens omvändelse till kristendomen. En sann kristens kallelse går utöver vanliga yrken. Den innebär att man omfamnar och visar värden som tro, kärlek, förlåtelse, tjänande, uppoffring och enhet i alla aspekter av livet.

"Sträva efter att bevara Andens enhet i fredens band. Det finns en kropp och en Ande, precis som ni är kallade till ett hopp i er kallelse; en Herre, en tro, ett dop, en Gud och Fader till alla, som är över alla, genom alla och i er alla." (Efesierbrevet 4:3-6) . Dessa verser betonar att det inte bör finnas någon anda av sekterism bland dem som är hängivna kristna. Alla sådana kommer att erkänna Kristus som

sin ledare och att den evige Fadern är Skaparen eller Första orsaken. Därför strider idén om en treenighet av jämbördiga gudar mot Skriften.

Efter att Kristus hade stigit upp till himlen kom den Helige Ande över den tidiga kyrkan på pingstdagen. (Apostlagärningarna 1:1-4,9-14; 2:1-4). Vid den tiden gavs olika gåvor till Mästarens efterföljare, särskilt apostlarna, som var gudomligt inspirerade representanter för Gud. Det de lärde ut och skrev var avsett att vägleda hängivna troende under deras jordiska vistelse. Efesierbrevet 4:7-10

Våra nyckelverser beskriver de andliga ledarskapsämbeten som Herren inrättade för att utrusta de heliga i evangeliets tidsålder i deras tjänstgöring, såsom Gud hade förordnat. Paulus säger att denna tjänst var till för att "uppbygga [eller bygga upp] Kristi kropp". Många har uppskattat privilegiet att svara på inbjudan att bli medarvingar med Kristus i hans kommande rike genom sin helgelse och andliga födelse. För närvarande samlas sådana kristna i möten, konvent, gemenskap och ägnar sig åt personliga studier och bön medan de strävar efter att troget fullgöra sitt offerförbund.

Hur välsignade är vi inte som har fått det stora privilegiet att helga våra liv nu i denna "gynnsamma tid" (2 Kor. 6:2). Det är en möjlighet som är svår att beskriva. Stor bör vara vår ödmjukhet, som erkänner en sådan upphöjd framtid som vi själva aldrig skulle kunna sträva efter.

I dessa "sista dagar" kan vi reflektera över det underbara arvet att ha kommit till kunskap och

uppskattning av "den nuvarande sanningen" (2 Petrus 1:12,13). De många läror som accepteras av dem inom vår gemenskap återspeglar vår himmelske Faders magnifika karaktär. Vi måste dock komma ihåg att det yttersta syftet med att vi har fått sådan förståelse inte bara är att ge oss en intellektuell kunskap om Guds plan. Det är snarare att hjälpa oss i förvandlingsprocessen, så att vi genom den helgande påverkan av den Helige Ande kan utveckla en Kristuslik karaktär och sträva efter att "uppbygga Kristi kropp".

Låt oss ägna stor omsorg åt dessa frågor för att göra vår kallelse och utvalda ställning säker. Om vi är trogna kommer vi i slutändan att få dela i arbetet med att förena mänskligheten med vår himmelske Fader, när de återställs till den fullkomlighet som förlorades i Eden. 2 Petrus 1:10,11

Kristen dop

Nyckelvers: "Gå därför ut och lär alla folk, döpdem i Faderns, Sonens och den Helige Andes namn."

Matteus 28:19

Utvalda skriftställen:

Matteus 3:13-17; 28:18-20

Kristet dop är det sätt på vilket man offentligt bekänner sin tro och sitt lärjungaskap. Genom att följa Kristi exempel under hans första ankomst symboliserar sådana individer i allmänhet sitt engagemang offentligt genom vattenundsänkning. Att ge ett sådant vittnesbörd innebär att de förbinder sig att känna och göra den himmelske Faderns vilja, vad den än må vara, till och med till döds. Romarbrevet 12:1,2; Uppenbarelseboken 2:10

Omedelbart efter att Jesus döptes av Johannes i Jordanfloden, "öppnades himlen för honom, och han såg Guds Ande komma ned som en duva och stanna över honom" (Matteus 3:16). Vår Herre kunde då fullt ut koppla samman sina erfarenheter som människa med dem han hade haft innan han kom till jorden för att ge sitt liv som lösen för Adam och alla syndare. (1 Timoteusbrevet 2:5,6). Gud bekräftade hörbart att han var nöjd med att hans älskade Son frivilligt gav sig in på denna väg att offra sitt liv för att köpa det döende släktet. En röst från himlen sade: "Detta är

min älskade Son, i vilken jag har funnit behag.”
Matteusevangeliet 3:17

Efter att ha visat sig trogen till döds i sin jordiska tjänst, uppstod Kristus och upphöjdes till gudomlig natur. (Filipperbrevet 2:9,10). Även om han inte längre skulle vara fysiskt närvarande bland dem, ville han försäkra sina lärjungar om att han skulle fortsätta att stärka dem. Innan han uppsteg till himlen läser vi hans avskedsord: ”Då gick de elva lärjungarna bort till Galileen, till det berg som Jesus hade bestämt för dem. Och när de såg honom, tillbad de honom, men några tvivlade. Jesus kom fram och talade till dem och sade: All makt är given mig i himlen och på jorden.” Matteus 28:16-18

Följande är ett inspirerande löfte som handlar om den stora belöningen som alla Kristi lydiga och trogna medlemmar av hans kropp, de som har ”döpts till hans död”, kommer att få. (Romarbrevet 6:3-5). ”Då såg jag, och där framför mig stod Lammet på Sions berg, och med honom 144 000 som hade hans namn och hans Faders namn skrivet på sina pannor. Och jag hörde en röst från himlen som bruset av forsande vatten och som ett högt doner. Den röst jag hörde var som harpspelare som spelade på sina harpor. Och de sjöng en ny sång inför tronen och inför de fyra levande varelserna och de äldste. Ingen kunde lära sig sången utom de 144 000 som hade blivit friköpta från jorden. Dessa är de som inte har besudlat sig med kvinnor, ty de har förblivit jungfrur. De följer Lammet vart det än går. De var en , köpta bland människorna och frambärda

som förstlingsfrukt till Gud och Lammet.”
Uppenbarelseboken 14:1-4

Må det brådskande ögonblicket ge oss förnyad kraft att uppskatta och tillämpa de principer i våra liv som gör det möjligt för oss att upprepa orden från en av våra berömda föregångare, aposteln Paulus. ”Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron. Nu väntar mig rättfärdighetens segerkrans, som Herren, den rättfärdige domaren, kommer att ge mig på den dagen – och inte bara mig, utan alla som har längtat efter hans återkomst.” 2 Timoteusbrevet 4:7-8

Sabbatsdagen

***Nyckelvers: "För på sex dagar skapade Herren himlen och jorden, havet och allt som finns i dem, men på den sjunde dagen vilade han. Därför välsignade Herren sabbatsdagen och helgade den.
2 Mosebok 20:11***

***Utvalda skriftställen:
2 Mosebok 20:8-11; Romarbrevet 14:5,6***

Inrättandet av sabbaten kan spåras tillbaka i Skriften till skapelseberättelsen och dess fullbordan (1 Mos 2:1-3). Vid denna tidpunkt hade Gud fullbordat sitt verk att förbereda jorden för mänsklig bosättning efter sex långa perioder, eller "dagar". Skaparen upphörde med denna verksamhet efter att våra första föräldrar hade skapats "till Guds avbild; ... han skapade dem till man och kvinna". 1 Mos 1:27

Århundraden senare, efter att israeliterna befriats från det egyptiska slaveriet, fastställde den himmelske Fadern en uppsättning gudomliga normer som de skulle följa för att få hans gunst och välsignelser som hans förbundsfolk. En av dessa lagar var att ta sig tid från världsliga sysslor för att särskilt tillbe och ära Gud för allt han gjort för dem.

Följande berättelse specificerar olika inslag i denna heliga dag. "Kom ihåg sabbatsdagen och håll den helig. Sex dagar skall du arbeta och utföra alla dina

sysslor, men den sjunde dagen är en sabbat för Herren, din Gud. På den dagen skall du inte utföra något arbete, varken du själv, din son eller dotter, din manliga eller kvinnliga tjänare, dina djur eller någon utlänning som bor i dina städer.” 2 Mosebok 20:8-10

Den veckovisa sabbaten fastställdes som en del av de tio budorden som gavs exklusivt till Israels folk. Vår nyckelvers antyder dock att alla individer, inklusive hängivna kristna, bör ta sig tid att särskilt prisa och tacka Skaparen för de många välsignelser han har skänkt dem.

Paulus såg med stor tydlighet att den tidiga kyrkan befann sig i en övergångsperiod under hans tjänst. Det som en gång var obligatoriskt enligt Mose lag gällde inte för judar som hade kommit till Kristus, och inte heller för hedningar som aldrig hade varit under denna begränsning. Här är ett av hans citat: ”En person anser en dag vara heligare än en annan; en annan anser att alla dagar är lika. Var och en bör vara fullt övertygad i sitt eget sinne. Den som anser en dag vara speciell gör det för Herren. Den som äter kött gör det för Herren, för de tackar Gud; och den som avstår gör det för Herren och tackar Gud.” Romarbrevet 14:5,6

I dessa verser verkar Paulus antyda att en jude på grund av religiös övertygelse kan välja att hålla sabbaten. Det skulle dock vara ett bedrägeri för troende att acceptera Kristus men samtidigt känna sig skyldiga att följa de villkor som är knutna till lagen, såsom att bokstavligen hålla Israels sabbat. För kristna bör varje dag vara en ”sabbatsdag” av

hängivenhet och lovprisning till vår himmelske Fader.

Att komma in i Guds sabbatsvila innebär tro, lydnad, överlåtelse och förtrostan på Kristus. Det omfattar frid, visshet, frälsning och befrielse från strävan efter självrättfärdighet. Guds vila är både närvarande och evig. Vi går in i den genom att lita på hans dyrbara löften, lyda Skriftens bud och lägga våra bördor på Herren. Genom att sträva efter att leva i tro och lydnad kan vi uppleva Guds vila dagligen, samtidigt som vi ser fram emot den eviga vila som utlovats i den "första uppståndelsen" om vi är "troгна intill döden". Hebreerbrevet 4:9-11; Uppenbarelseboken 20:6; 2:10

Leva generöst

Nyckelvers: "Ni känner ju vår Herre Jesu Kristi nåd, att han, fastän han var rik, blev fattig för er skull, så att ni skulle bli rika genom hans fattigdom."

2 Korintierbrevet 8:9

**Utvalda bibelverser:
2 Korintierbrevet 8:1-15**

I dagens lektion tar Paulus upp ämnet att uppmuntra de troende att delta i en insamling till förmån för de heliga i Jerusalem. Hans ord ger värdefulla insikter om hjärtat och motivationen bakom generositet. Aposteln lyfter fram exemplet med bröderna i Makedonien, som gav uppoffrande trots sin egen fattigdom, som en förebild för korintierna att efterlikna.

Paulus skriver: "Nu vill jag att ni ska veta, kära bröder och systrar, vad Gud i sin godhet har gjort genom församlingarna i Makedonien. De prövas av många svårigheter och är mycket fattiga. Men de är också fyllda av överflödande glädje, som har flödat över i rik generositet. För jag kan vittna om att de inte bara gav vad de hade råd med, utan mycket mer. Och de gjorde det av egen fri vilja. De bad oss om och om igen om privilegiet att få dela med sig av gåvan till de troende i Jerusalem." 2 Korintierbrevet 8:1-4

Ovanstående passage utmanar den vanliga uppfattningen att man måste ha rikliga resurser för att kunna ge. Makedonierna väntade inte tills de hade ett överskott, utan gav uppoffrande även i tider av nöd . Detta bör få oss att ompröva våra egna synpunkter på detta ämne och överväga hur vi kan bidra till de heligas behov, oavsett vår ekonomiska situation. Här påminns vi om änkan som gav ett litet offer men som lovordades av Jesus för att hon gav allt hon hade. Markus 12:41-44

Givande bör alltid ske på frivillig basis. Alla hängivna kristna bör motiveras att ge generöst på grund av Guds nåd. Detta måste komma från deras eget hjärta, annars är det inte behagligt för Gud. Även om makedonierna inte hade mycket, ville de desperat dela med sig av det de hade. De bad Paulus att få delta. Vilket exempel på generositet!

Vår nyckelvers ger oss en ännu större lärdom. Den påminner oss om att vår Herre visade sin välvilja i högsta grad genom sin ödmjukhet när han frivilligt gav upp sitt andliga liv för att komma till jorden som människa. Detta gjorde han för att ge sitt mänskliga liv som lösen och därmed köpa hela mänskligheten på grund av Adams ursprungliga synd. Romarbrevet 5:18,19; 1 Timoteusbrevet 2:5,6

Kristna förstår att ett av bevisen på att vi har gått från döden till livet är att vi älskar våra bröder. Dessutom, eftersom Kristus gav sitt liv för oss, bör vi göra detsamma för våra bröder. Med andra ord bör vi göra allt vi kan för att hjälpa dem att göra sin kallelse och

utvalda ställning säker. 1 Johannes 3:14,16; 2 Petrus 1:10

Skriften är full av lärdomar som illustrerar den medkänsla vi bör ha för våra bröder i deras nöd, liksom för hela mänskligheten när vi har möjlighet. Må våra liv i allt högre grad återspegla vår uppskattning av följande uppmaning från Paulus: "Därför, när vi har möjlighet, låt oss göra gott mot alla människor, särskilt mot dem som tillhör de troendes familj." Galaterbrevet 6:10

Ett nytt förbund

***”Se, dagar kommer, säger Herren, då jag ska sluta ett nytt förbund med Israels hus, ... Jag ska lägga min lag i deras inre och skriva den i deras hjärtan, och jag ska vara deras Gud, och de ska vara mitt folk.”
Jeremia 31:31,33***

Ett förbund är ett avtal eller en överenskommelse mellan två parter. Uttrycket ”nytt förbund” i vår inledande text antyder att det fanns ett ”gammalt” förbund. Detta var lagförbundet, som Gud gav till Israels folk genom Mose på berget Sinai. (2 Mosebok kapitel 19–24; Hebreerbrevet 8:13). Aposteln Paulus förklarar att många av lagförbundets inslag var en ”skugga av himmelska ting” och av ”goda ting som skulle komma” under ett framtida nytt förbund. Hebreerbrevet 8:5; 10:1

Det nya förbundets löften har sitt ursprung i Abrahams förbund, i vilket Gud lovade Abraham: ”I ditt säd skall alla jordens folk välsignas.” (1 Mosebok 22:16-18). Aposteln Paulus berättar att ”fyrahundratrettio år” senare gav Gud lagförbundet till Israel. (Galaterbrevet 3:15-17). Sedan ställer han den retoriska frågan: ”Varför gavs då lagen [förbundet] överhuvudtaget?” Han svarar: ”Den tillkom på grund av överträdelserna, tills det frö som löftet avsåg hade kommit.” Galaterbrevet 3: 19

Lagförbundet var "heligt, rättvist och gott" och gavs av Gud så att det judiska folket skulle inse sitt eget fallna och ofullkomliga tillstånd, så att "synden ... skulle bli övermåttan syndig" och för att visa att de var oförmögna att rättfärdiga sig själva inför Gud (Romarbrevet 7:12-14; 3:20). På ett annat ställe förklarar Paulus: "Lagen var vår uppfostrare för att föra oss till Kristus, så att vi skulle bli rättfärdiga genom tro." (Galaterbrevet 3:24). Lagförbundet skulle bevisa för Israel behovet av en försonande blodsoffer från en Frälsare, Kristus och hans utgjutna blod, för att bli rättfärdiga inför Gud.

Offer på försoningsdagen

När Gud gav lagförbundet till Israel gav han också precisa instruktioner om hur tabernaklet skulle byggas, tillsammans med anvisningar om de offer som skulle bringas där. På den årliga försoningsdagen bringades offer som krävde utgjutande av blod. 3 Mosebok kapitel 16

Först slaktades "syndofferskon" av Aron för att "göra försoning för sig själv och för sitt hus". Dess blod fördes in i det allra heligaste och stänktes "sju gånger på ... och framför nådstolen ...". (3 Mosebok 16:11-14). Detta pekade framåt mot det frivilliga offret av den fullkomlige mannen Jesus, "som gav sig själv som lösen för alla, för att vittnas om i sinom tid". (1 Timoteus 2:5,6). På ett annat ställe säger Paulus att "utan utgjutande av blod finns ingen förlåtelse" för synder. Hebreerbrevet 9:19-22

Jesu invigning och andliga födelse vid Jordanfloden, och därefter hans död och uppståndelse i , var en

garanti för att Guds "rätt tid" skulle komma, då de länge utlovade välsignelserna under det nya förbundet skulle bli verklighet i det messianska riket. Paulus skriver: "På så sätt blev Jesus en säkerhet [grekiska: löfte eller garanti] för ett bättre testamente", eller förbund. "Genom sitt eget blod gick han en gång in i det heliga." Hebreerbrevet 7:22; 9:12; 10:10

Aposteln Paulus försäkrar oss om att Jesus är det utlovade fröet till välsignelse. Han skriver: "Till Abraham och hans säd gavs löfterna. Han säger inte: Till säden, som om det gällde många, utan som om det gällde en enda: Till din säd, som är Kristus." Galaterbrevet 3:16

Offret av Herrens get

Ett andra offer gjordes på Israels årliga försoningsdag. Det var "syndoffrets get, det vill säga för folket", vars blod också fördes in i det allra heligaste och stänktes "på ... och framför nådastolen", precis som tjurens blod. (3 Mosebok 16:15). Getens offer representerar det "levande offret" av Herrens trogna efterföljare under den nuvarande evangeliets tidsålder, som "inte anpassar sig till denna värld", utan istället dagligen strävar efter att "förvandlas" genom förnyelse av sina sinnen och "att avgöra vad Guds vilja är – vad som är rätt, behagligt och fullkomligt". (Romarbrevet 12:1,2). Offret från de trogna, helgade efterföljarna av Kristus är endast acceptabelt för vår himmelske Fader på grund av förtjänsten av Jesu lösenoffer, som symboliseras av offret av tjuren. Som Paulus

förklarar har Gud "gjort oss välbehagliga i den älskade [Jesus Kristus]. I honom har vi , förlossning genom hans blod." Efesierbrevet 1:6,7

Det fanns många olika offer som Gud införde för Israel under deras tabernakelsystem i öknen. Det fanns dock bara två offer vars blod fördes in i det allra heligaste och stänktes på och framför nådastolen. Dessa var offret av tjuren och offret av Herrens get, båda på försoningsdagen.

Att förstå den symboliska betydelsen av dessa två offer har varit ett av Bibelns stora "mysterium". Det lär oss att det utlovade fröet av välsignelse består av många medlemmar. (Efesierbrevet 5:23-32; Kolosserbrevet 1:26,27). "Ty alla ni som har döpts till Kristus har klätt er i Kristus ... ty ni är alla ett i Kristus Jesus. Och om ni tillhör Kristus, är ni Abrahams säd och arvingar enligt löftet." (Galaterbrevet 3:27-29). Paulus säger också: "Människokroppen har många delar, men de många delarna bildar en hel kropp. Så är det också med Kristi kropp." 1 Korinthierbrevet 12:12

Utbildning av tjänare i det nya förbundet

Kristus Jesus, tillsammans med sina kroppsmedlemmar, kommer att bringa välsignelser till alla familjer på jorden enligt villkoren i det nya förbundet. Paulus förklarar: "Han har också gjort oss dugliga att vara tjänare för ett nytt förbund." (2 Korinthierbrevet 3:6). Vår förberedelse som pågår nu kommer, om vi är trogna intill döden, att göra oss dugliga att förenas med Kristus i förvaltningen av det nya förbundet med det naturliga Israel och så

småningom med hela mänskligheten. Denna förberedelse sker genom Guds heliga Ande, som har hans lag "skriven i våra hjärtan", i våra liv och vårt uppförande. Därför inser vi: "Av oss själva är vi inte kvalificerade att hävda att något kommer från oss. Våra meriter kommer snarare från Gud." 2 Korintierbrevet 3: a 2-5

Aposteln förklarar också hur Kristi kroppsmedlemmar utvecklas och prövas under den nuvarande tidsåldern under ett särskilt inslag i Abrahams förbund. Detta inslag illustrerades av Abrahams hustru Sara. (Galaterbrevet 4:22-31). Sara var en "fri kvinna", Abrahams riktiga hustru, som efter många års barnlöshet födde Isak, löftets säd. I Guds plan var det Sara-draget i Abrahams förbund som skulle frambringa och utveckla välsignelsens säd. Denna säd skulle användas för att välsigna alla familjer på jorden.

I de avslutande verserna i 1 Mosebok kapitel 24 berättas det hur Isak, som symboliskt representerar Kristus, gifte sig med Rebecka, som symboliskt representerar Kristi kroppsmedlemmar, kyrkan. Vers 67 säger: "Isak tröstades efter sin mors [Saras] död." Sara representerar den del av Abrahams förbund som är verksam under evangeliets tidsålder – utvecklingen av välsignelsens säd, den "lilla hjorden" (Luk. 12:32). Hennes död innebär därför slutet på evangeliets tidsålder, varefter det nya förbundet kommer att börja gälla i Kristi rike.

En stad vars byggare är Gud

Löftet om en bättre tid gavs redan från den tidpunkt då Gud först började handla med Abraham. Aposteln skriver: "Genom tro bodde han [Abraham] i det utlovade landet som i ett främmande land och bodde i tält tillsammans med Isak och Jakob, som var medarvingar till samma löfte. Han väntade nämligen på en stad som har grundvalar, vars byggare och skapare är Gud." Hebreerbrevet 11:9,10

I Bibeln används en stad ofta symboliskt för att representera en regering. Till exempel representerar den verkliga staden Jerusalem Israels regering för det judiska folket. I de föregående verserna får vi veta att denna stad, eller regering, som Abraham sökte, skulle ha "grundvalar", det vill säga styrka, stabilitet och beständighet. Dessa grundvalar är Guds heliga principer om "rättfärdighet och rättvisa", "kärlek och sanning" (Psaltaren 89:14). Den ende byggaren som kunde ge ett sådant rike dessa egenskaper är Gud.

I linje med detta skrev aposteln Johannes: "Jag, Johannes, såg den heliga staden, det nya Jerusalem, komma ner från Gud ur himlen, beredd som en brud som är smyckad för sin man." (Uppenbarelseboken 21:2). Därefter följer en vacker beskrivning av det verk som detta rike ska utföra, vilket kommer att fungera enligt villkoren i det nya förbundet. Uppenbarelseboken 21: 3,4

Förmedlare av det nya förbundet

Ordet "förmedlare", som betyder mellanhand eller försonare, används i Bibeln endast i samband med ett förbund mellan två parter. Mose var förmedlare av lagförbundet och var en förebild eller bild av Jesus, förmedlaren av ett nytt och bättre förbund. Paulus skriver att Jesus "fick en mer utmärkt tjänst, eftersom han också är förmedlare av ett bättre förbund, som grundades på bättre löften." (Hebreerbrevet 8:6). Här görs en jämförelse med lagförbundet, enligt vars villkor Israels folk var skyldigt att fullkomligt uppfylla alla krav i förbundet för att få rättfärdighet och liv. Men på grund av sitt fallna tillstånd kunde folket inte hålla dessa villkor. Därför kunde ingen uppnå liv. Romarbrevet 3:19,20

Aposteln fortsätter: "Om det första förbundet hade varit felfritt, skulle det inte ha funnits någon anledning att söka efter ett andra. Eftersom han fann fel, säger han: Se, dagar kommer, säger Herren, då jag ska sluta ett nytt förbund med Israels hus och med Judas hus." (Hebreerbrevet 8:7,8). Det första förbundet, lagförbundet, var ett mått på en fullkomlig människas förmåga att hålla det. Endast Jesus kunde uppfylla lagförbundet, eftersom han var den ende som var fullkomlig. Matteus 5:17,18

Lagförbundet kunde inte tillåta sin förmedlare, Mose, att agera på varje överträdarens vägnar och se till att de så småningom skulle kunna uppfylla det fullkomligt. Detta berodde på att Mose själv var ofullkomlig. Detta förbund innehöll inte heller någon bestämmelse om att utrota onda influenser, som var

ett stort hinder för att uppfylla alla dess krav. På grund av människornas, Moses och många yttre onda influensers "a" ofullkomlighet krävdes därför ett annat förbund för att föra folket till fullständig och varaktig harmoni och nåd hos den himmelske Fadern.

Om ingåendet av det nya förbundet säger aposteln: "Det kommer inte att vara som det förbund jag slöt med deras förfäder när jag tog dem vid handen för att leda dem ut ur Egypten, för de förblev inte trogna mitt förbund, och jag vände mig bort från dem, säger Herren. (Hebreerbrevet 8:9). Det nya förbundet kommer att kunna förena det fallna mänskligheten med Gud igen under det messianska riket, eftersom det kommer att ha en bättre medlare, Kristus och hans kroppsmedlemmar, kyrkan. (Hebreerbrevet 8:6; Matteus 19:28; Lukas 22:28-30). Tillsammans kommer "Kristus" att vara medkännande "präster", förvaltare av det nya förbundet. Hebreerbrevet 2:11,16-18; Uppenbarelseboken 20:6

Aposteln Paulus säger: "Detta är det förbund som jag kommer att sluta med Israels hus efter dessa dagar, säger Herren: Jag kommer att lägga mina lagar i deras sinnen och skriva dem i deras hjärtan, och jag kommer att vara deras Gud, och de ska vara mitt folk." (Hebreerbrevet 8:10). Vid den tiden "skall ingen mer lära sin nästa och ingen mer lära sin broder och säga: Känn Herren! Ty alla skall känna mig, från den minste till den störste, säger Herren. Ty jag skall förlåta deras missgärningar och inte mer minnas deras synder." Jeremia 31:34

Tidigare händelser

När lagförbundet ingicks på berget Sinai hördes åska, blixtar, ett tjockt moln, ett högt trumpetljud, rök och berget skakade kraftigt. (2 Mosebok 19:16-18). Aposteln Paulus skriver: "Synet var så skrämmande att Mose sade: Jag darrar av fruktan." (Hebreerbrevet 12:18-21). Var och en av dessa naturkrafter har en symbolisk betydelse. Precis som dessa skrämmande syner och ljud föregick upprättandet av lagförbundet, så kommer en stor tid av oro på jorden att föregå invigningen av det nya förbundet. Daniel 12:1; Joel 2:1-11; Uppenbarelsboken 16:18-21

Uppfyllandet av bibliska profetior och tidens tecken tyder på att denna period av stor nöd närmar sig. Den manifesteras i "åskor", krav på rättvisa, tillsammans med missnöjesyttringar; "blixtar", glimtar av sanning och avslöjande av orättfärdighet; ett "tätt moln", växande oro och missnöje; "trumpetljud", krav på rättigheter, både verkliga och inbillade; "rök", som är resultatet av den symboliska elden av förstörelse från anarki; och en "jordbävning", borttagandet av mänskliga sociala, finansiella och religiösa institutioner som inte är i harmoni med Gud. Haggai 2:6,7; Hebreerbrevet 12:26,27

Moses var frånvarande från det judiska folket, eftersom han hade gått upp på berget för att kommunicera med Gud, medan berget var höljt i rök och skakade. Detta antyder symboliskt att när de sista medlemmarna av Kristi kropp har visat sig trogna intill döden och uppstått till gudomlig natur, då kommer klimaxet av en stor tid av oro, som jorden

ännu aldrig har upplevt. Tack och lov kommer dessa dagar att förkortas, och riket, under Kristi rättfärdiga styre, kommer att upprättas på jorden. Matteus 24: 21,22

Jordiska representanter

Skrifterna informerar oss om att Gud kommer att ha mänskliga representanter på jorden för att administrera det nya förbundet. Dessa kommer att vara de uppståndna trogna och heliga som levde före Jesu första ankomst, från Abel till Johannes Döparen. De kommer att tjäna som "domare" och som "furstar i hela den jorden", mänskliga ledare som ska hjälpa mänskligheten. Matteus 11:11; Lukas 13:28; Jesaja 1:26; Psalm 45:16

Aposteln Paulus räknar upp några av dessa trogna vid namn och tillägger: "Alla dessa fick ett gott vittnesbörd genom sin tro, men de fick inte det utlovade, eftersom Gud hade förberett något bättre för oss, så att de inte skulle bli fullkomliga utan oss." (Hebreerbrevet 11:1-40). Dessa Guds män och kvinnor led mycket för att de tjänade Herren troget. Ändå var de inte arvtagare till det andliga löftets säd. Även om de fick "ett gott vittnesbörd genom sin tro", gick var och en av dem ner i graven, tills den tid då Kristus och hans kyrka skulle bli fullkomliga och det nya förbundet ingåtts. Dessa forntida värdiga män och kvinnor kommer att uppstå "fullkomliga", som Adam var i Edens lustgård. Med sina fullkomliga sinnen och förmågor kommer de att vara förebilder och lärare för folket.

En trogen rest

Förutom de forntida rättfärdiga förutsade Guds heliga profeter att det skulle finnas en trogen "rest" av judar. Dessa kommer att vara bland de första som får ta del av det nya förbundets välsignelser. (Jesaja 30:19; Psalm 107:6,28). Genom profeten Jesaja säger Gud oss att denna "rest av Jakob [Israel]" skulle återvända "från jordens fyra hörn". (Jesaja 10:21,22; 11:11-16). Genom profeten Jeremia förkunnar Gud också att denna trogna rest skulle samlas och "bo i sitt eget land". Jeremia 23:1-8

Denna trogna rest av judar kommer så småningom att vända sig till Herren och ropa på honom om befrielse, utan att lita på politiska överenskommelser med andra nationer eller på mänsklig militär makt. Då, vid den tiden, kommer Herren att befria dem. (Jesaja 30:15,18,19; Sakarja 14:1-3). Profeten Sakarja skrev: "Så säger Herren: Jag ... kommer att bo mitt i Jerusalem, och Jerusalem kommer att kallas en stad av sanning", och det kommer att "vara underbart i ögonen på denna folks rest i dessa dagar, ... och jag kommer att låta denna folks rest ta allt detta i besittning. Och det skall ske att, liksom ni var en förbannelse bland hedningarna, o Judas hus och Israels hus, så skall jag rädda er, och ni skall bli en välsignelse. ... Detta är vad ni skall göra: Var och en skall tala sanning till sin nästa, och ni skall utföra rättvisa och fred i era portar." Sakarja 8:3,6,12,13,16

Profeten fortsätter: "Många folk och starka nationer kommer att söka Herren, härskarornas Gud, i Jerusalem och be inför Herren, den allsmäktige. ... På den tiden skall det ske att tio män [som representerar alla jordens nationer] skall ta tag i alla

nationernas språk, ja, de skall ta tag i kjolen på den som är jude och säga: Vi vill gå med er, ty vi har hört att Gud är med er.” (Sakarja 8:22,23). Således kommer en väg till försoning med Gud att bli tillgänglig för alla människor, med början hos en trogen rest av Israel, tillsammans med de forntida värdiga personernas undervisning.

Profeten Hesekiel informerar oss om att Gud skulle samla ”Israels kvarleva” och ge dem inte bara ”Israels land”, utan också ”ett hjärta” och ”lägga en ny ande”, hans ande av rättfärdighet, i dem. (Hesekiel 11:17-20). Slutligen beskriver profeten Mika välsignelserna i det nya förbundet som ”dagg” och ”regn” som kommer att strömma ut över hela mänskligheten. Han skriver: ”Jakobs kvarleva skall vara bland många folk som dagg från Herren, som regn över gräset, som inte väntar på människor och inte väntar på människors söner.” Mika 5:7,8

Förseglat med Jesu blod

I Hebreerbrevet ges instiftandet av lagförbundet som ett exempel på hur det nya förbundet kommer att instiftas. Aposteln påpekar att ett förbund med Gud, såsom lagförbundet och det nya förbundet, måste beseglas med blod. ”För där ett förbund finns, måste den som har ratificerat det dö, eftersom ett förbund är giltigt över döda offer, eftersom det aldrig är giltigt när den som ratificerar det lever. Därför har inte ens det första [lagförbundet] instiftats utan blod.” (Hebreerbrevet 9:16-18). Jesu döds e gav förtjänsten, eller värdet, för det blod som kommer att besegla det nya förbundet.

Den kväll då Jesus instiftade minnesmålet över sin död med sina lärjungar, gav han dem kalken och uppmanade dem: "Drick alla av den, ty detta är mitt blod, det nya förbundets blod, som utgjuts för många till syndernas förlåtelse." (Matteus 26:27-28; Lukas 22:20; 1 Korinthierbrevet 11:25). Här angav Jesus att hans död skulle ge värdet eller förtjänsten att i sinom tid inleda det nya förbundet.

Delaktiga i Jesu lidande

Lärjungarna uppmanades, liksom alla efterföljande helgade efterföljare av Mästaren under hela evangeliets tidsålder, att dricka ur kalken, vilket symboliserade att de accepterade förtjänsten av Kristi offer för deras skull. På grundval av detta har de fått privilegiet att bli "delaktiga i Kristi lidanden". (1 Petrus 4:13; 2 Korinthierbrevet 1:7). De är "rättfärdiggjorda genom tro" på hans blod som deras Frälsare. (Romarna 3:24; 5:1,9). Dessa har då möjlighet att vara "döda med honom", så att de kan "leva med honom", att "lida" med honom, så att de också kan "regera med honom" som "kungar och präster". 2 Timoteus 2:11,12; Uppenbarelseboken 20:6

Aposteln Paulus förklarar: "Den välsignelsens kalk, som vi välsignar Gud för, är den inte en delaktighet i den Smordes blod? Det bröd som vi bryter, är det inte en delaktighet i den Smordes kropp? Eftersom det finns ett bröd, är vi, de många, en kropp, ty vi alla har del i det enda brödet." 1 Korintierbrevet 10:16,17

I Hebreerbrevet fortsätter aposteln: "När Mose hade talat alla buden till hela folket enligt lagen, tog han blodet från kalvar och getter ... och stänkte både boken och hela folket och sade: Detta är blodet från det förbund som Gud har ålagt er." (Hebreerbrevet 9:19,20). I denna typiska bild representerar blodet från "kalvar och getter" offret av Kristus, huvudet, och hans kroppsdelar.

Aposteln Paulus tillägger sedan: "Det var alltså nödvändigt att dessa jordiska avbilder av det som finns i himlen renades genom dessa offer, men det himmelska renas med bättre offer än dessa." (vers 23). "Avbildningarna", eller bilderna av verkligheten under lagförbundet, måste renas och helgas med djuroffer – tjurar och getter. Men "de himmelska ting" – det nya förbundet och dess bestämmelser – renas "med bättre offer". Dessa bättre offer är Kristi och hans kyrkas offer.

Förmedlaren av det nya förbundet kommer att vara den uppståndna och förhärligade "Kristus"-klassen, Jesus som huvud tillsammans med alla hans kroppsmedlemmar. Därför kan deras förmedlande arbete med att förena Gud och mänskligheten under det nya förbundet inte börja förrän den sista medlemmen av Kristi kropp har visat sig trogen till och med death. Uppenbarelseboken 2:10

Vi ser alltså att syftet med det nya förbundet är att förena mänskligheten med Gud igen. Detta arrangemang kom till stånd till en hög kostnad, genom det frivilliga offret och döden av Guds enfödde Son, Jesus Kristus. (Johannes 3:16,17). Det nya förbundet kommer således att visa vår

himmelske Faders kärlek och omsorg för alla hans mänskliga skapelser. "O, hur outgrundlig är inte Guds visdom och kunskap! Hur ofattbara är inte hans domar och outgrundliga hans vägar!" Romarbrevet 11:33